

Arrest

nr. 208 782 van 4 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DASSEN
Pastoor Coplaan 241
2070 BURCHT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 maart 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 januari 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 september 2015 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

1.2. De aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op 30 september 2015. Er wordt tevens beslist tot afgifte van twee bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen voormelde beslissingen

stellen de verzoekende partijen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die met arrest nr. 172.989 van 9 augustus 2016 de beslissingen houdende de bevelen heeft vernietigd en voor het overige de vordering heeft verworpen.

1.3. Op 7 februari 2017 dienen de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

1.4. Er wordt op 16 februari 2017 besloten tot onontvankelijkheid van de aanvraag, en er worden bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

1.5. Voormelde beslissingen worden ingetrokken op 21 april 2017.

1.6. De aanvraag wordt ontvankelijk verklaard op 22 juni 2017.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaart op 9 januari 2018 de aanvraag ongegrond, en besluit tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage13).

Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.02.2017 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door : (...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 22/06/2017, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is. Reden voor B, B: Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen. Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag dd. 05/01/2018), zij concludeerde dat de medische elementen die aangehaald werden door betrokkene niet weerhouden kunnen worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken. Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf”.

De tweede bestreden beslissing, aangaande de zoon, luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten: Naam + voornaam: B, B geboortedatum: (...)1988 geboorteplaats: Etchmiadzin nationaliteit: Armenië wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten: o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en visum. Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat: o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 30/09/2015 en betekend op 27/10/2015.”

De derde bestreden beslissing, aangaande de moeder, luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw,

Naam + voornaam: H, M. geboortedatum: (...)1961 geboorteplaats: Etchmiadzin
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 30/09/2015 en betekend op 27/10/2015.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

(...)

De arts van dienst vreemdelingenzaken besluit dat het dossier gaat over een jonge man van 29 jaar van Armeense afkomst. Zijn ziektegeschiedenis kan volgens de arts als volgt samengevat worden:

- Diagnose van acute leukemie in Armenië en aldaar behandeld in 2011, in remissie
- Eerste herval in 2013 behandeld met chemotherapie en immunotherapie, remissie
- Tweede herval in 2016 behandeld met chemotherapie en allogene perifere stamcel transplantatie
- Ontwikkelen van een graft versus host reactie met zware cutane en mucosale letsels
- Heden gunstige evolutie met geen tekens van reactivatie van CMV

De arts geeft de huidige behandeling van verzoeker weer.

Zij stelt dat regelmatige opvolging door een hematoloog of oncoloog nodig is. Verder stelt zij dat er in het dossier geen tegenindicaties zijn om te reizen of nood aan mantelzorg wordt vermeld.

De arts van dienst vreemdelingenzaken hield rekening met volgende documenten:

- Medisch getuigschrift d.d. 02.12.2016
- Medisch getuigschrift d.d. 13.11.2017
- Verslag contact 30.10.2017
- Consultatienota 20.10.2017
- Gedetailleerd medisch attest van 04.10.2017

Verzoeker stelt vast dat de arts van dienst vreemdelingenzaken zich baseert op een verkeerde feitenvinding. De arts stelt immers dat er in het dossier geen tegenindicaties zijn om te reizen of nood aan mantelzorg wordt vermeld. Dit is in strijd met de informatie uit het gedetailleerde medisch attest van

04.10.2017 waarin wel degelijk staat dat er tegenindicaties zijn om te reizen en nood aan mantelzorg wordt vermeld.

Het gedetailleerde medisch attest van 04.10.2017 vermeld immers het volgende (onderaan, laatste 2 alinea's): (stuk 8)

Is de aanwezigheid en de zorg van familieleden en/of derden noodzakelijk? Waarom?

Oui. Immunosuppression

Recente d'aide/ou l'... (onleesbaar) l'habitat et préparation des repos

Kan de patiënt reizen naar het land van herkomst? Zo nee, waarom niet?

Non. Immunosuppression

Regres infectieux majeurs

Dat uit het voorgaande blijkt dat de behandelende arts van verzoeker wel degelijk heeft geattesteerd dat verzoeker nood heeft aan mantelzorg en dat hij ook stelt dat verzoeker niet kan reizen.

Dat de arts van dienst vreemdelingenzaken stelt kennis genomen te hebben van dit document doch zij in strijd met de gegevens vermeld op dit medisch attest stelt dat er geen tegenindicaties zijn om te reizen en geen nood aan mantelzorg wordt vermeld. Dit is niet ernstig, niet redelijk en niet zorgvuldig. Dat aldus de arts van dienst vreemdelingenzaken zich gebaseerd heeft op foute gegevens en haar beoordeling/besluit niet correct kan zijn.

Minstens laat zij na op enige wijze te motiveren waarom zij een andere mening zou hebben en waarom haar mening meer waarde zou hebben dan de behandelde arts van verzoeker welke verzoeker ook effectief heeft onderzocht terwijl de arts van dienst vreemdelingenzaken dit niet heeft gedaan.

Dat dit niet ernstig is en men bij verzoekers de indruk doet wekken dat men hun dossier niet ernstig bekijkt en beoordeeld heeft. Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissingen een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur vormen, namelijk van de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Dat de beslissingen onterecht genomen werden en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schenden. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissingen ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn. Dit betekent dat de beslissingen meer dienen te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

(...)."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij:

"Verzoekende partij voert aan dat uit het medisch attest dd. 04.10.2017 wel degelijk tegenindicaties bestaan om te reizen (...). Het loutere feit dat de arts-adviseur er een andere mening op na houdt dan de mening die in de door verzoekende partij gevoegde medische attesten werd vermeld, maakt niet dat dit onredelijk zou zijn. Bij nazicht van de door de arts vermelde antwoorden in de laatste twee alinea's van pag. 4 van het gedetailleerde medisch attest dd. 04.10.2017, merkt verweerder op dat de antwoorden niet in verband kunnen worden gebracht met de aandoening van verzoekende partij. (...). In het kader van reizen wordt gewezen op een risico voor infecties, doch er wordt geenszins uitgelegd waarom dit het geval zou zijn. De arts-adviseur heeft in ieder geval geoordeeld dat dit niet het geval is."

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dit geschonden geachte beginsel van behoorlijk bestuur dient te worden onderzocht in het licht van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Deze bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Er dient te worden aangenomen dat dit toepassingsgeval die gevallen omvat waarin de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn of haar land van herkomst niet kan zonder zijn of haar leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 34*) en er dus “*een onmogelijkheid om te reizen*” bestaat (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Het betreft hier dus vreemdelingen “*die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst*” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 9*). Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. *RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073*).

Artikel 9ter, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoren en het de Raad niet toekomt de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (*RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)*).

2.4. De ambtenaar-geneesheer stelt in zijn medisch advies vast dat de eerste verzoekende partij een diagnose van acute leukemie heeft gehad in Armenië, aldaar werd behandeld in 2011 en dat de aandoening in remissie is, dat er een eerste herval was in 2013 behandeld met chemotherapie en immunotherapie, in remissie, dat er een tweede herval was in 2016 behandeld met chemotherapie en allogene perifere stamcel transplantatie, dat er een graft versus host reactie is ontwikkeld met zware cutane en mucosale letsels en dat er heden een gunstige evolutie is met geen tekens van reactivatie van CMV.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer van 5 januari 2018 waarop de eerste bestreden beslissing is gebaseerd, stelt de ambtenaar-geneesheer dat er in het dossier geen tegenindicaties zijn om te reizen.

Uit de medische stukken van het administratief dossier blijkt dat de behandelende arts wijst op een tegenindicatie tot reizen. In het standaard medisch getuigschrift van 4 oktober 2017 wordt geattesteerd dat de eerste verzoekende partij niet kan reizen. De behandelend arts geeft als medische verantwoording “*Immunosuppression, Regres infectieux majeurs*”. Er zijn in het dossier geen aanwijzingen dat deze onmogelijkheid tot reizen opgelegd door de behandelend arts ondertussen zou zijn gewijzigd.

De verzoekende partijen betwisten de stelling van de ambtenaar-geneesheer omtrent eerste verzoekers mogelijkheid tot reizen en betogen dat de ambtenaar-geneesheer nalaat op enige wijze te motiveren waarom hij een andere mening heeft.

De Raad kan slechts vaststellen dat de ambtenaar-geneesheer zich louter beperkt tot het stellen dat er geen tegenindicatie bestaat tot reizen. Op geen enkele wijze wordt hierbij nagegaan of de medische verantwoording van de behandelende arts, zijnde “*Immunosuppression, Regres infectieux majeurs*”, wordt onderzocht. Van de ambtenaar-geneesheer kan dan ook verwacht worden dat hij nagaat of dit wel degelijk het geval is. De Raad benadrukt dat de vraag of de betrokken vreemdeling kan reizen zonder

zijn leven of fysieke integriteit in gevaar te brengen een wezenlijk onderzoek betreft dat is vereist om te kunnen besluiten of al dan niet sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit.

In de nota repliceert de verwerende partij dat *“in het kader van reizen wordt gewezen op een risico voor infecties, doch er wordt geenszins uitgelegd waarom dit het geval zou zijn. De arts-adviseur heeft in ieder geval geoordeeld dat dit niet het geval is”*. Deze repliek kan niet worden gevolgd. Ten eerste blijkt uit het medisch advies van 4 oktober 2017 niet dat de ambtenaar-geneesheer in het kader van reizen wijst op een risico voor infecties. De ambtenaar-geneesheer stelt zonder meer dat er *“In het dossier geen tegenindicaties (zijn) om te reizen”*. Ten tweede wordt vastgesteld dat de behandelende arts uitlegt dat de eerste verzoekende partij niet kan reizen met als medische verantwoording *“Immunosuppression, Regres infectieux majeurs”*, wat in de nota wordt omschreven als *“een risico voor infecties”*.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk de taak van de ambtenaar-geneesheer, en zoals hoger gesteld betekent dit *“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”* Artikel 9ter van de vreemdelingenwet houdt zoals eerder verduidelijkt verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De eerste mogelijkheid behelst de gevallen van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen.

Er dient te worden aangenomen dat dit toepassingsgeval die gevallen omvat waarin de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn of haar land van herkomst niet kan zonder zijn of haar leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen. De vraag of de betrokken vreemdeling kan reizen zonder zijn leven of fysieke integriteit in gevaar te brengen betreft een wezenlijk onderzoek dat is vereist om te kunnen besluiten of al dan niet sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit. De ambtenaar-geneesheer dient dan ook onbetwistbaar vast te stellen dat de verzoekende partij kan reizen. Dit is in voorliggende zaak niet het geval.

In casu dringt de vaststelling zich op dat het advies van de ambtenaar-geneesheer niet met de vereiste zorgvuldigheid is tot stand gekomen. De motivering van de eerste bestreden beslissing, die geheel geënt is op het advies van de ambtenaar-geneesheer, kan derhalve evenmin deugdelijk zijn.

Het eerste middel is gegrond voor zover de schending van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt opgeworpen.

2.5. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partijen als gevolg van de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing terugvallen op de situatie waarin zij als gevolg van de ontvankelijkheidsbeslissing van 22 juni 2017 opnieuw gerechtigd zijn op een attest van immatriculatie model A in afwachting van een nieuwe beslissing ten gronde. Hiertoe kan worden verwezen naar artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007. Met het oog op een goede rechtsbedeling dient bijgevolg eveneens te worden overgegaan tot de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing, zijnde de bevelen om het grondgebied te verlaten.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 januari 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC